

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 7. 2018, č. j. 57 A 3/2018 – 39,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 7. 2018, č. j. 57 A 3/2018 – 39, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č. j. KUJCK 143222/2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 21 600 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2017, č. j. KUJCK 143222/2017 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Písek, jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 30. 10. 2017, č. j. MUPI/2017/43749. Tímto rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí o obnově řízení“) správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce, již se domáhal obnovy přestupkového řízení vedeného před

správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. VV41/2015/01794/Př-2015/288 a zrušení rozhodnutí téhož orgánu ze dne 25. 11. 2015, č. j. MUPI/2015/44292.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím (dále jen „*rozhodnutí o přestupku*“) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití drobným ublížením na zdraví podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016. Toho se měl dopustit tím, že dne 5. 9. 2015 kolem 21:15 hod. v horní části Palackého sadů v Písku u stánku PNS udeřil pěstí do obličeje F. H. (dále jen „*poškozený*“), přičemž mu vyrazil přední zub (bez následné doby léčení a pracovní neschopnosti).

[3] Žalobce podal ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) žalobu, v níž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Jádrem jeho argumentace přitom bylo, že správní orgán prvního stupně měl obnovu řízení povolit, protože navrhl výslech dvou svědků (J. Ž. a M. B. – dále také jen „*noví svědci*“), jejichž totožnost a existence mu v průběhu řízení o přestupku nebyla známa.

[4] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 11. 7. 2018, č. j. 57 A 3/2018 – 39. K podmínkám pro obnovu řízení odkázal na § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle něhož *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.*

[5] Poté konstatoval, že žalobce ke své žádosti o obnovu řízení přiložil čestná prohlášení nových svědků, kteří viděli incident žalobce s poškozeným a mohou podle žalobce dosvědčit, že žalobce byl vystaven nadávkám ze strany poškozeného, že ten mu vyhrožoval a připravoval se na fyzický útok.

[6] Krajský soud poukázal na to, že v řízení o přestupku žalobce nepodal odvolání a nemůže tedy uplatňovat námitky, které mohly být v odvolání uvedeny, teprve v rámci žádosti o obnovu řízení. Jestliže se žalobce incidentu zúčastnil, bylo mu známo, že tam byly přítomny i další osoby, které mohl správní orgán v rámci řízení o přestupku vyslechnout. To však žalobce tehdy nenavrlh a nenamítal, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav. Navíc žalobce se sám doznal, že udeřil pěstí poškozeného.

[7] Krajský soud uzavřel, že žalobci nic nebránilo, aby navrhl výslech osob, které se vyskytovaly v místě incidentu. Proto možnost výslechu nových svědků nevyšla najevo až po právní moci rozhodnutí o přestupku – tyto důkazy byly známy již v době, kdy probíhalo přestupkové řízení. Je zřejmé, že tito svědci museli být přítomni u události, protože jsou i s velkým časovým odstupem schopni se k incidentu vyjádřit.

[8] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, jež podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] Stěžovatel nejprve rekapituloval vývoj věci a stěžejní argumentaci krajského soudu v napadeném rozsudku. Zdůraznil, že v době do právní moci rozhodnutí o přestupku

pokračování

nevěděl o existenci nových svědků. O tom, že zpozorovali daný incident a jsou schopni popsat jeho průběh, se stěžovatel dozvěděl až v červenci 2017. Existence těchto svědků není patrná ani ze správního spisu.

[10] Dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 130/2012 – 29, tuto pasáž: „*V nyní projednávané věci je sporné naplnění podmínky třetí – uvedení relevantního důvodu pro obnovu řízení. Základem důvodu podle písm. a) výše cit. ustanovení je existence tzv. dříve neznámých skutečností (novot) a jejich nezávislé neuplatnění. Dříve neznámými (novými) skutečnostmi nebo důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je třeba rozumět taková skutková zjištění (ať už jsou předmětem dokazování, nebo jejich existenci netřeba dokazovat), která v době rozhodování sice existovala, ale nemohla být v řízení uplatněna bez zavinění účastníka, který o obnovu žádá. Jinými slovy, tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení existovaly, ale účastník je buď neznal, nebo nemohl objektivně použít (typicky např. později objevený svědek události, či listina v době řízení považována za ztracenou, atp.). Řízením se má na mysli proces u obou instancí; účastník se tak nemůže úspěšně domáhat obnovy řízení v případě, že mohl skutečnost uplatnit v odvolacím řízení (řízení o rozkladu), pokud se uskutečnilo, jestliže v té době mu byla již skutečnost známa, popř. byla uplatnitelná, nebo se o ní dozvěděl v okamžiku, kdy mohl ještě odvolání (rozklad) podat (srov. Hendrych, D., a kolektiv, Správní právo, 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 414 – 416). To je situace i v nyní posuzované věci*“ (zvýraznění přidal stěžovatel).

[11] Stěžovatel souhlasí s názorem soudu, že noví svědci museli být události přítomni. Ostatní závěry krajského soudu jsou však nepřezkoumatelné a jsou v rozporu se správním spisem. Z něho totiž nevyplývají žádné skutečnosti podporující závěr o tom, že stěžovatel mohl navrhnout výslech těchto osob již v řízení o přestupku. Skutečnost, zda přítomnost nových svědků musela být stěžovateli zřejmá, by mohla být zjištěna až po provedení obnoveného řízení, ve kterém by tyto osoby označily, kde se v danou chvíli nacházely. I kdyby se ale skutečně nacházely na dohled stěžovatele, není možné z toho usuzovat, že je stěžovatel mohl spatřit, a tak si mohl být vědom jejich existence.

[12] Stěžovatel závěrem poukazuje na to, že mu správní orgány v rozhodnutí o obnově řízení, respektive v rozhodnutí žalovaného, kladly k tíži, že sám aktivně nevystupoval v řízení o přestupku, nenavrl žádný důkaz a nevyužil řádných opravných prostředků. Takové úvahy však nemají místo v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení. Stejně tak je nerozhodné, zda se stěžovatel v řízení o přestupku doznal, že udeřil pěstí do obličeje poškozeného.

[13] Stěžovatel navrhuje, aby kasační soud zrušil rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná. „Objevení“ nových svědků nepovažuje za dříve neznámou skutečnost, neboť stěžovatel o existenci dalších osob věděl a mohl jejich výslech navrhnout. Je nerozhodné, že je nedokázal přesně identifikovat. Důležité je, že se stěžovatel nacházel přímo na místě samém a další osoby tam musel přímo vidět. I kdyby bylo řízení obnoveno, nemohlo by svědectví nově navržených svědků odůvodnit jiné řešení otázky, jež byla

předmětem původního řízení, neboť mezi stěžovatelem a poškozeným nebylo sporu, že ho stěžovatel udeřil poté, co se měl „nějakým způsobem pohnout“.

[15] Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel replikou. Zopakoval v ní, že o existenci nyní navržených svědků nevěděl. Za absurdní označil požadavek, že měl v řízení o přestupku „*pro jistotu*“ navrhnout výslech všech svědků, kteří mohli být na daném místě přítomni, aniž by je znal konkrétně. K incidentu došlo dne 5. 9. 2015 kolem 21:15 hod. v rámci Slavností piva Písek v Palackého sadech, v tuto dobu zde bylo přítomno větší množství osob, a to nejen z města samotného. Je nemožné, aby stěžovatel všechny tyto osoby znal, a aby věděl, kdo incident pozoruje.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou, v níž stěžovatel tvrdí, že krajský soud neodůvodnil závěr o tom, že stěžovatel mohl navrhnout výslech svědků již v řízení o přestupku. Stěžovatel tím tvrdí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tedy dovolává se kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[19] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19).

[20] Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná. O přezkoumatelnosti rozsudku v první řadě svědčí to, že stěžovatel ve své kasační stížnosti věcně polemizuje se závěry krajského soudu, což v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí zpravidla nepřichází v úvahu. Kromě toho je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že je z rozsudku zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí, reagoval na všechny žalobní body a zabýval se konkrétními okolnostmi případu.

[21] Úvahy krajského soudu o důvodech, proč stěžovatel mohl dle jeho názoru navrhnout výslech svědků již v řízení o přestupku, jsou v napadeném rozsudku patrné. Krajský soud ve shodě se žalovaným dovodil, že stěžovatel věděl o těchto svědcích, protože byli přítomni v době incidentu na stejném místě jako stěžovatel. Pokud stěžovatel tvrdí, že tyto důvody nemají oporu ve správním spisu, takové tvrzení nemůže ze své povahy založit

pokračování

nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, ale směřuje k vadám řízení před správním orgánem, pro které měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. V podrobnostech k tomuto důvodu viz níže.

[22] Nejvyšší správní soud ze správního spisu (č. 1. 19 spisu správního orgánu prvního stupně) ověřil, že stěžovatel podal správnímu orgánu prvního stupně dne 4. 10. 2017 žádost o obnovu řízení. Uvedl k ní, že se o existenci nových svědků dozvěděl v červenci 2017 a že tito svědci mohou dosvědčit, že byl ze strany poškozeného vystaven slovnímu útoku a že se poškozený připravoval na fyzický útok proti stěžovateli. V žádosti výslovně prohlásil, že o těchto svědcích v době řízení (o přestupku) nevěděl a ani je nemohl identifikovat.

[23] Ke své žádosti stěžovatel přiložil čestná prohlášení obou svědků obdobného znění, datovaná ke dni 20. 7. 2017, respektive 25. 7. 2017, kde svědci prohlašují, že se účastnili pivních slavností v roce 2015 a že viděli, jak v Palackého sadech v Písku se chystal poškozený napadnout stěžovatele. J. Ž. uvedl, že „pokud by se [stěžovatel] nebránil, byl by [poškozeným] zcela jistě fyzicky udeřen“.

[24] Z uvedeného je zřejmé, že alespoň „na první pohled“ (*prima facie*) stěžovatel v žádosti o obnovu řízení předložil konkrétní tvrzení o existenci *důkazů, které existovaly v době původního řízení a které* [stěžovatel jako] *účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit* (řečeno slovy zákona).

[25] Dále je z výše uvedené rekapitulace (viz zejména odstavce [6], [7] a [14]) zřejmé, že správní orgány i krajský soud mají shodně za to, že podmínky pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyly splněny, protože nově označené důkazy mohl stěžovatel uplatnit již v původním přestupkovém řízení. To dovozují z následující úvahy: svědci museli být na místě incidentu, stěžovatel byl též na tomto místě, musel je tedy vidět. I kdyby mu totožnost svědků v době řízení o přestupku nebyla známa, mohl svědky označit popisem, správní orgány by poté zjistily jejich totožnost a případně je vyslechly. Stěžovatel však takové důkazní návrhy nepředložil, ani nepodal odvolání proti rozhodnutí o přestupku. V rámci obnovy řízení pak nemůže „napravovat“ svoji předchozí pasivitu v řízení o přestupku.

[26] Současně je nutné dodat, že správní orgány a krajský soud vycházely z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu (například z rozsudku ze dne 4. 6. 2014, č. j. 1 As 44/2014 – 33). Nejvyšší správní soud konkrétně považuje za správný názor, vyjádřený v posledně uvedeném rozsudku, podle něhož „[p]ojem 'dříve neznámá skutečnost' nelze chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu, tedy jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji tak v původním řízení uplatnit“. Stejně tak i stěžovatel příhodně odkázal na rozsudek zdejšího soudu č. j. 1 As 130/2012 – 29 (viz odstavec [10] tohoto odůvodnění). Dá se proto říci, že mezi stranami není sporu v otázce právní úpravy a judikatorních závěrů dopadajících na projednávanou věc, ale o to, jak uvedené na daný případ aplikovat.

[27] Ze správního spisu je zřejmé, že skutková zjištění správního orgánu prvního stupně v řízení o přestupku stojí na dvou velice stručných výpovědích stěžovatele a poškozeného, kteří v nich zmínili, že incidentu byly přítomny další, ve výsledcích přijmením označené,

konkrétní osoby. Mezi těmito osobami však nejsou noví svědci, které označil stěžovatel v řízení o povolení obnovy. V úředním záznamu policie ze dne 5. 9. 2015 (na č. l. 4 spisu správního orgánu prvního stupně), vyhotoveném po jejím zásahu na místě incidentu, se uvádí, že „*po příjezdu [policie] na místo se zde již žádný svědek události nenacházel*“.

[28] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že závěry správních orgánů o tom, že stěžovatel věděl, či snad „vědět měl a mohl“, o existenci nově navržených svědků, nemají oporu ve skutkových zjištěních a správním spise. Jsou založeny na zdánlivě „logické“ úvaze, podle níž jestliže tito noví svědci viděli stěžovatele, stěžovatel musel nutně vidět také svědky a mohl tedy navrhnout jejich výslech již v řízení o přestupku.

[29] Tato úvaha je však ryze hypotetická a stojí na mnoha skutkových předpokladech, které si správní orgán učinil sám, aniž by k tomu měl odpovídající oporu v provedeném dokazování. Krajský soud pak tuto úvahu chybně aproboval. Správní orgán mlčky předpokládal, že: (a) noví svědci byli v dostatečně blízké vzdálenosti a byli dostatečně osvětlení, aby je stěžovatel viděl, (b) stěžovatel je *de facto* také zpozoroval, (c) viděl je po tak dlouhou dobu, že by je byl schopen dostatečně popsat tak, aby mohli být identifikováni, a (d) stěžovatel si byl vědom toho, že tito svědci incident viděli a mohou o něm vydat svědectví. Výše uvedené jsou otázky, které by bylo možné zjistit až v rámci výslechu nových svědků; nyní jsou však vskutku pouhou nepodloženou hypotézou. Správní orgány mají pravdu jen potud, že **teoreticky** nelze vyloučit, že stěžovatel *de facto* o svědcích věděl (respektive o nich vědět mohl), a přesto jejich výslech nenavrl v řízení o přestupku. Taková úvaha však nepostačuje pro zamítnutí žádosti stěžovatele o obnovu řízení, neboť správní orgán musí mít **prokázáno zákonným způsobem**, že daná skutečnost byla či mohla jistě být stěžovateli známa.

[30] Stěžovateli je také třeba přisvědčit v tom, že argumentace správních orgánů vede k absurdnímu požadavku, aby obviněný z přestupku za dané situace navrhoval výslech všech osob, které se v místě incidentu v danou dobu zdržovaly (tj. bez jejich bližší identifikace). Je evidentní, že takovému návrhu by správní orgán nemohl vyhovět, jestliže by osoby nebyly identifikovány či alespoň nebyly snadno identifikovatelné.

[31] Žalovanému naopak nelze přitakat v tom, že by výslech nových svědků nemohl mít vliv na skutková zjištění ohledně jednání stěžovatele (úder pěstí). Je sice pravdou, že toto jednání samo o sobě bylo prokázáno, ostatně stěžovatel jej nepopíral ani v řízení o obnově. Je však zřejmé, že stěžovatel míří k prokázání okolností **bezprostředně předcházejících** úderu pěstí. Právě tyto okolnosti mohou mít vliv na závěry správního orgánu o vině, případně i trestu pro stěžovatele jako pachatele přestupku.

[32] Nejvyšší správní soud závěrem souhlasí s tím, že v rámci rozhodování o (ne)povolení obnovy řízení není v posuzovaném sporu rozhodné, v jaké míře byl stěžovatel procesně aktivní v původním řízení o přestupku, tj. že nepodal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či že neměl žádné důkazní návrhy. Tyto okolnosti nijak nesouvisejí se splněním zákonných podmínek pro obnovu řízení a nemohou být „přičítány k tíži“ stěžovatele v rámci rozhodování o obnově. Jiná situace by pochopitelně nastala, pokud by stěžovatel jako nové důkazy označil ty, o kterých prokazatelně věděl již v původním řízení, popřípadě je mohl uplatnit alespoň ve včasném

pokračování

odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o přestupku. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, toto není případ nyní projednávané věci, respektive správní orgány nemají takový závěr řádně podložen.

[33] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že závěry žalovaného ohledně možnosti stěžovatele předložit důkazní návrhy v řízení o přestupku nemají oporu ve spisech. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je tedy naplněn. Krajský soud měl kvůli zmíněné vadě rozhodnutí žalovaného zrušit, což však neučinil.

[34] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s., zrušil (výrok I. tohoto rozsudku). Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.), soud zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.; výrok II. tohoto rozsudku). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[35] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nově navržené důkazy (výsledky nových svědků) splňují podmínky dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť podklady ve správním spisu ani jiné okolnosti nenasvědčují opaku. Úvahy o případné věrohodnosti svědků a „nové“ skutkové verzi či strategii obhajoby stěžovatele mohou mít místo až v řízení o přestupku.

[36] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[37] Jelikož stěžovatel dosáhl zrušení správního rozhodnutí, měl z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží mu tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému. Žalovaný úspěch ve věci neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*, ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[38] Důvodně vynaložené náklady v řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále odměna za zastupování advokátem Mgr. Václavem Strouhalem. Ta byla v řízení před krajským soudem určena podle § 11 odst. 1 písm. d) a písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“, ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (sepsání žaloby a účast na jednání před krajským soudem dne 11. 7. 2018), tedy v celkové výši 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby, tedy celkem 600 Kč. Soud stěžovateli nepřiznal odměnu za převzetí a přípravu zastoupení, neboť byl uvedeným advokátem

zastupován již ve správním řízení o povolení obnovy. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (sepsání kasační stížnosti a podání repliky k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti), spolu s náhradou hotových výdajů za tyto úkony v celkové výši 600 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti tak činí částku 13 600 Kč. Zástupce stěžovatele soudu nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součást nákladů tato daň netvoří.

[39] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele činí 21 600 Kč (3 000 Kč + 5 000 Kč + 13 600 Kč). Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit tuto částku úspěšnému stěžovateli na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. února 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu